

som, naar de var 18 Aar, ikke havde noget tilbage at lære med Hensyn til Jagt. Det, de har lært før den Alder, glemmer de aldrig. Jeg ved Folk, som ikke driver Jagt mere, men som har Kærlighed til Dyr, og deres Dyrekærlighed giver sig mest til Kende overfor de Dyr, de kender mest indgaaende fra deres Ungdom: Ænder, Høns, Harer, Bekkasiner og andre Vadefugle, som de har jaget i deres Ungdom, thi det er Kendskabet til og Kundskaben om det, man har med at gøre, som giver Kærlighed til det. Den rent teoretiske Dyrekærlighed, som findes hos Folk, uden at der er noget Kendskab til Dyrene eller Forstaaelse af Behandlingen af dem, kan undertiden komme til at gøre Fortræd, hvor de vedkommende kun vil gøre godt. Det er Synd baade imod Dyrene og de Mennesker, som af deres gode Hjerte gerne vil gøre det bedste.

Man har set den Forskel, der er i Behandling af Dyr i de forskellige Landsdele. Jeg er født op i Sjælland og var voksen, før jeg havde været i Jylland. Den første Gang, jeg var i Jylland og skulde ud at køre, gav de mig en Hest og en Vogn, men ingen Pisk. Saa sagde jeg: „Jeg kører ikke uden Pisk“, men der blev svaret: „Lotté ved nok, hvor De skal hen, det skal De ikke tage Dem af“, og jeg fik ingen Pisk. Lotte gik heller ikke længere, end hun skulde, og tilbage igen, men det var da ikke mig, der var Kusk. Den Maade at køre paa er for øvrigt uforsvarlig. Selvfølgelig er det bedst, naar Hesten ikke skal have Pisk, at Pysken ligger rolig, men man ved aldrig, hvad der kan ske, som der staar i Visen, og hvis Hesten gaar rundt eller gaar bag over, skal den selvfølgelig have Pisk. Men jeg saa noget i Jylland, som jeg ikke har set paa Sjælland, nemlig en fælles Behandling af Dyr i de store indhegnede Vænger i Vestjylland. Jeg saa der Heste og Fedekvæg, der gik mellem hverandre paa, hvad jeg vilde kalde saa magert Græs, at man ikke skulde kunne faa en Pot Mælk af det. De gik der smeldfede omkring paa Skifter, som havde ligget i mange Aar, og Mænd og Børn gik inde imellem dem, de kunde uden videre gaa ind til løse Hingstføl. Det gør vi ikke gerne her paa Sjælland. Her mistænker vi vore Dyr for i alt Fald til visse Tider at være farlige, og vi holder ikke af at lade vore Børn komme ind til og kravle op paa saadant et Hingstføl, som blot er tre Fjerdingaar gammelt. Børnene gjorde det der, og Folk paa Gaarden gjorde det

ogsaa. Jeg saa bagefter paa et Marked i Jylland, hvorledes Folk omgikkes deres Heste paa en anden Maade, end jeg er vant til. Der er ikke Tvivl om, at det langvarige Kvægopdræt, som der har været i Jylland, fremfor hvad der har været Tilfældet paa Øerne, der har været under Herremandsvælde, har derovre tilvejebragt et Samarbejde og et Samliv mellem Bønderne og Dyrene saa intimt, som det ikke findes i de andre af vore Landsdele. Det kan have sin Forklaring i det nævnte Forhold, men har den maaske ogsaa i andre gode Egenskaber hos Jyderne.

Jeg omtalte for Zoologisk Have, og jeg skal gøre opmærksom paa, at der er ikke noget Sted i dette Land, maaske ikke i hele Verden, hvor Dyr behandles med en saadan Kærlighed som i Københavns zoologiske Have. Hvis vi kunde bringe det dertil, at private eller offentlige Stiftelser for Børn, gamle og svage behandlede de der indlagte Personer lige saa godt, som Zoologisk Have behandler sine Dyr, vilde vi sikkert være naaet langt. Og det er let forklarligt, thi Fodermesteren er en gammel Jyde. Han har været der i 30 Aar, og han elsker hvert Dyr. Han har ogsaa en anden jydsk Egenskab, han vil gerne købe billigt og sælge dyrt: naar der købes Dyr hos ham, er de meget kostbare. Zoologisk Have har selvfølgelig mange kostbare Dyr, og den Interesse, der vises dem, kan ogsaa i nogen Maade føres derhen til, at det er kostbare Dyr, som skal behandles vel, for at man ikke skal sætte Værdier over Styr. Det er store Summer, det drejer sig om, et enkelt Dyr kan være lige saa meget værd som en almindelig Bøndergaard. Jeg kan forsikre det ærede Medlem fra Odense om, at den Behandling, som bliver Dyrene til Del derude, er af første Sort og saa human, som den kan være. Ikke desto mindre gaar der ikke en Sommer, ja, der gaar ikke en Maaned, uden at man plages med Klager fra et eller andet Medlem af en Dyrebeskyttelsesforening, som har fundet dit eller dat at anke over: saa er der en Høne, hvis Ædetrug i Øjeblikket er tomt, og det er Synd. Men et Menneske, som har med Fjerkræ eller overhovedet med Kreaturer at gøre, maa jo vide, at undertiden skal de æde op, ellers bliver de overfedede. En anden Gang bliver der sagt, at i Tivoli sidder der Fugle og sover, medens det elektriske Lys skinner, og det er Dyrplageri. Manden, som havde disse Fugle, kom til mig og spurgte mig, hvad han skulde gøre, og jeg skrev for ham til „Politiken“ og bad